

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 12 września 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych – Jurysdykcja szczególna – Artykuł 5 pkt 3 – Jurysdykcja w przypadku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – Miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę – Konsument zamieszkały w jednym państwie członkowskim, który kupił za pośrednictwem banku z siedzibą w tym samym państwie członkowskim papiery wartościowe wyemitowane przez bank mający siedzibę w innym państwie członkowskim – Jurysdykcja do rozpoznania powództwa wytoczonego przez konsumenta z tytułu odpowiedzialności deliktowej rzeczzonego banku

W sprawie C-304/17

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy, Austria) postanowieniem z dnia 10 maja 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 24 maja 2017 r., w postępowaniu:

Helga Löber

przeciwko

Barclays Bank plc,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), prezes izby, C.G. Fernlund, J.C. Bonichot, S. Rodin i E. Regan, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Bobek,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu H. Löber przez L. Aignera, Rechtsanwalt,
- w imieniu Barclays Bank plc przez H. Bielesza, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu greckiego przez G. Papadaki, S. Papaioannou oraz T. Papadopoulou, działające w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

– w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Wilderspina oraz M. Heller, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 maja 2018 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 4, s. 42).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Helgą Löber a Barclays Bank plc dotyczącego wytoczonego przeciwko temu bankowi powództwa z tytułu odpowiedzialności za czyn niedozwolony.

Ramy prawne

- 3 Motywy 11 i 12 rozporządzenia nr 44/2001 stanowią:

„(11) Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i powinny zależeć zasadniczo [co do zasady] od miejsca zamieszkania [lub siedziby] pozwanego, a tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze [być zawsze dostępna], z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub umowę stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania [uzasadniony jest inny łącznik]. Siedziba osób prawnych musi być zdefiniowana wprost [w sposób autonomiczny] w rozporządzeniu celem wzmocnienia przejrzystości wspólnych przepisów i uniknięcia konfliktów kompetencyjnych.

(12) Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania [pozwanego] powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego wymiaru sprawiedliwości”.

- 4 Artykuł 2 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego”.

- 5 Artykuł 5 pkt 1 i 3 wspomnianego rozporządzenia przewiduje:

„Osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim:

- 1) a) jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy – przed sąd miejsca, gdzie zobowiązanie zostało wykonane albo miało być wykonane;

[...]

- 3) jeżeli przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu – przed sąd miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę [...]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 6 Barclays Bank ma siedzibę w Londynie (Zjednoczone Królestwo) oraz oddział we Frankfurcie nad Menem (Niemcy).
- 7 Bank ten wyemitował certyfikaty X1 Global EUR Index (zwane dalej „certyfikatami”) w postaci obligacji na okaziciela, które subskrybowali inwestorzy instytucjonalni, a następnie inwestorzy ci odsprzedali certyfikaty na rynkach wtórnych konsumentom w Austrii.
- 8 Emisję certyfikatów przeprowadzono na podstawie niemieckiego podstawowego prospektu emisyjnego sporządzonego w dniu 22 września 2005 r. i notyfikowanego Österreichische Kontrollbank AG (austriackiemu bankowi kontrolnemu) oraz zgodnie z warunkami ogólnymi datowanymi na dzień 20 grudnia 2005 r. Publiczna oferta subskrypcji była otwarta w okresie od 20 grudnia 2005 r. do 24 lutego 2006 r. W dniu 31 marca 2006 r. nastąpiła emisja certyfikatów.
- 9 Kwota zwrotu, a zarazem wartość obligacji, obliczana jest na podstawie indeksu, określanego na podstawie portfolio szeregu funduszy celowych, w taki sposób, że wartość ta jest bezpośrednio związana z tym portfolio. To portfolio miało zostać ustanowione i być zarządzane przez X1 Fund Allocation GmbH, z siedzibą w Niemczech. Jednakże pieniądze zainwestowane w certyfikaty zostały użyte w ramach oszukańczego systemu piramidy finansowej, tak że w znacznej części przepadły, a certyfikaty nie mają już żadnej wartości.
- 10 Helga Löber, mająca miejsce zamieszkania w Wiedniu (Austria), zainwestowała w kupno certyfikatów kwotę 28 648,43 EUR za pośrednictwem dwóch różnych austriackich banków z siedzibą, odpowiednio, w Salzburgu i Grazu (Austria).
- 11 Jako osoba poszkodowana H. Löber wytoczyła przed Handelsgericht Wien (sądem gospodarczym w Wiedniu, Austria) powództwo przeciwko Barclays Bank, domagając się od niego zapłaty kwoty 34 459,06 EUR, ustalenia odpowiedzialności umownej i deliktowej Barclays Bank oraz ujawnienia sytuacji finansowej rzezonego banku. W uzasadnieniu zaprezentowanych argumentów H. Löber twierdzi w szczególności, że informacje zawarte w prospekcie emisyjnym były niepełne.
- 12 Postanowieniem z dnia 18 lipca 2016 r. Handelsgericht Wien (sąd gospodarczy w Wiedniu) uznał się za niewłaściwy i odrzucił powództwo, orzekając między innymi, że w odniesieniu do wymogów sformułowanych w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 H. Löber nie powołała faktu, jakoby sporna szkoda urzeczywistniła się bezpośrednio na mogącym jej zostać przypisanym rachunku bankowym, otwartym w banku w Wiedniu (Austria). Zdaniem tego sądu, jako że H. Löber nabyła certyfikaty za pośrednictwem banków mających siedziby w Grazu i Salzburgu, szkoda ta zaistniała w ww. miastach, a nie w okręgu jurysdykcyjnym orzekającego sądu.
- 13 Helga Löber wniosła od tego postanowienia środek odwoławczy do Oberlandesgericht Wien (sądu okręgowego w Wiedniu, Austria), który postanowieniem z dnia 6 grudnia 2016 r. potwierdził powyższe rozstrzygnięcie, stwierdzając, że zastosowanie znajduje art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001, a sądy austriackie nie mają jurysdykcji w sprawie.
- 14 Helga Löber wniosła do sądu odsyłającego kolejny środek odwoławczy od postanowienia Oberlandesgericht Wien (sądu okręgowego w Wiedniu), wnosząc o stwierdzenie jurysdykcji Handelsgericht Wien (sądu gospodarczego w Wiedniu) na podstawie w szczególności art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001.

- 15 W tych okolicznościach Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy, Austria) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy na podstawie art. 5 pkt 3 [rozporządzenia nr 44/2001] sądem właściwym w odniesieniu do pozaumownych roszczeń z tytułu odpowiedzialności za prospekt emisyjny, gdy:

- inwestor podjął decyzję o inwestycji spowodowaną zawierającym nieprawidłowe [niepełne] informacje prospektem emisyjnym w swoim miejscu zamieszkania
- i na skutek tej decyzji przelał cenę kupna za papier wartościowy nabyty na rynku wtórnym ze swojego rachunku w banku austriackim na rachunek rozliczeniowy w innym banku austriackim, z którego cena kupna została następnie przelana na zlecenie strony powodowej na rzecz sprzedawcy, jest:
 - a) sąd, na którego obszarze właściwości inwestor ma miejsce zamieszkania,
 - b) sąd, na którego obszarze właściwości znajduje się siedziba lub filia banku prowadzącego rachunek bankowy strony powodowej, z którego dokonała ona przelewu zainwestowanej kwoty na rachunek rozliczeniowy,
 - c) sąd, na którego obszarze właściwości znajduje się siedziba lub filia banku prowadzącego rachunek rozliczeniowy,
 - d) jeden z tych sądów według wyboru strony powodowej,
 - e) żaden z tych sądów nie jest właściwy?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 16 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, w jaki sposób należy interpretować art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 dla celów ustalenia mających jurysdykcję sądów państwa członkowskiego – jako sądów miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę w rozumieniu przywołanego przepisu – dla rozpoznania powództwa z tytułu odpowiedzialności deliktowej wytoczonego przeciwko mającemu siedzibę w państwie członkowskim bankowi, który wyemitował certyfikat, z powodu niewystarczających informacji zawartych w prospekcie emisyjnym dla tego certyfikatu, przez inwestora mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, który dokonał inwestycji w tym ostatnim państwie, w sytuacji gdy podnoszona szkoda polega na stracie finansowej występującej na należącym do osoby poszkodowanej koncie bankowym w banku mającym siedzibę w państwie członkowskim, w którym poszkodowana osoba ma swoje miejsce zamieszkania.
- 17 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że przewidziana w art. 5 pkt 3 rzeczzonego rozporządzenia zasada jurysdykcji szczególnej powinna być przedmiotem wykładni autonomicznej i ścisłej (wyroki: z dnia 28 stycznia 2015 r., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, pkt 43; z dnia 21 maja 2015 r., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, pkt 37; z dnia 21 kwietnia 2016 r., Austro-Mechana, C-572/14, EU:C:2016:286, pkt 29).
- 18 Jurysdykcja przewidziana w art. 2 rozporządzenia nr 44/2001, mianowicie jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, na terytorium którego pozwany zamieszkuje, stanowi bowiem zasadę ogólną. Wyłącznie w drodze odstępstwa od tejże zasady ogólnej wspomniane rozporządzenie zawiera przepisy o jurysdykcji szczególnej oraz wyłącznej, dotyczące wymienionych w sposób wyczerpujący przypadków, w których powództwo przeciwko pozwanemu może lub powinno, w zależności od

sytuacji, zostać wniesione do sądu innego państwa członkowskiego (zob. wyroki: z dnia 13 lipca 2006 r., C-103/05 Reisch Montage, EU:C:2006:471, pkt 22; z dnia 12 maja 2011 r., BVG, C-144/10, EU:C:2011:300, pkt 30).

- 19 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału zakres pojęcia „czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego albo roszczeń wynikających z takiego czynu” obejmuje każde żądanie zmierzające do obciążenia odpowiedzialnością pozwanego, które nie dotyczy „umowy lub roszczeń wynikających z umowy” w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 (wyroki: z dnia 27 września 1988 r., Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, pkt 17, 18; z dnia 13 marca 2014 r., Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, pkt 20; z dnia 21 kwietnia 2016 r., Austro-Mechana, C-572/14, EU:C:2016:286, pkt 32; a także z dnia 16 czerwca 2016 r., Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, pkt 24).
- 20 Artykuł 5 pkt 3 tego rozporządzenia należy w szczególności interpretować w ten sposób, iż ma on zastosowanie do powództwa zmierzającego do obciążenia emitenta certyfikatu odpowiedzialnością z tytułu prospektu emisyjnego dotyczącego tego certyfikatu, jak również z tytułu naruszenia innych prawnych obowiązków informacyjnych spoczywających na tym emitencie, o ile odpowiedzialność ta nie jest objęta zakresem „umowy lub roszczeń wynikających z umowy” w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit. a) tego rozporządzenia (wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, pkt 57).
- 21 Jeżeli chodzi o spór toczący się w postępowaniu głównym, wystarczy zauważyć, po pierwsze, że sąd odsyłający wskazuje, iż powołana przed nim odpowiedzialność z tytułu prospektu emisyjnego nie jest objęta tymże zakresem „umowy lub roszczeń wynikających z umowy”, i po drugie, że za pośrednictwem powództwa wytoczonego w postępowaniu głównym H. Löber zmierza zasadniczo do pociągnięcia Barclays Bank do odpowiedzialności za czyn niedozwolony.
- 22 Należy przypomnieć, że sformułowanie „miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”, użyte w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001, obejmuje zarówno miejsce, w którym szkoda się urzeczywistniła, jak i miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie stanowiące przyczynę szkody, wobec czego powództwo przeciwko pozwanemu może zostać wytoczone, według wyboru powoda, przed sąd jednego z tych dwóch miejsc (wyroki: z dnia 10 czerwca 2004 r., Kronhofer, C-168/02, EU:C:2004:364, pkt 16; z dnia 28 stycznia 2015 r., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, pkt 45; z dnia 21 maja 2015 r., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, pkt 38; z dnia 16 czerwca 2016 r., Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, pkt 28).
- 23 W kwestii tej Trybunał orzekł, że pojęcie „miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” nie może być interpretowane w tak szeroki sposób, że oznaczałoby ono każde miejsce, w którym mogą być odczuwalne negatywne konsekwencje zdarzenia, które spowodowało już szkodę rzeczywiście powstałą [zaistniałą] w innym miejscu (wyroki: z dnia 19 września 1995 r., Marinari, C-364/93, EU:C:1995:289, pkt 14; z dnia 10 czerwca 2004 r., Kronhofer, C-168/02, EU:C:2004:364, pkt 19; a także z dnia 16 czerwca 2016 r., Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, pkt 34), i że wyrażenie to nie oznacza miejsca zamieszkania powoda, w którym znajduje się ośrodek jego interesów majątkowych, wyłącznie z tego powodu, że poniósł on tam szkodę finansową w wyniku utraty składników jego majątku, która miała miejsce w innym państwie członkowskim (zob. wyroki: z dnia 10 czerwca 2004 r., Kronhofer, C-168/02, EU:C:2004:364, pkt 21; z dnia 16 czerwca 2016 r., Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, pkt 35).
- 24 W konsekwencji sam fakt, że powód ponosi konsekwencje finansowe, nie uzasadnia przyznania jurysdykcji sądom jego miejsca zamieszkania, jeżeli zarówno zdarzenie przyczynowe, jak i zmaterializowanie [urzeczywistnienie] się szkody są zlokalizowane na terytorium innego państwa członkowskiego (wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, pkt 49).

- 25 Przyznanie jurysdykcji sądom w miejscu zamieszkania powoda jest natomiast uzasadnione, jeżeli miejsce to faktycznie stanowi miejsce zdarzenia przyczynowego lub zaistnienia [urzeczywistnienia się] szkody (wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, pkt 50).
- 26 W badanej sprawie spór będący przedmiot postępowania głównego dotyczy identyfikacji miejsca urzeczywistnienia się szkody.
- 27 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że miejscem tym jest miejsce, w którym podnoszona szkoda konkretnie się zmaterializuje [w którym szkoda konkretnie wystąpi] (wyrok z dnia 21 maja 2015 r., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, pkt 52).
- 28 Ponadto Trybunał orzekł, że zgodnie z art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 sądy miejsca zamieszkania powoda są właściwe z tytułu zaistnienia [urzeczywistnienia się] szkody do rozpoznania takiego powództwa zmierzającego do obciążenia odpowiedzialnością emitenta certyfikatu z tytułu prospektu emisyjnego dotyczącego tego certyfikatu, jak również naruszenia innych prawnych obowiązków informacyjnych spoczywających na tym emitencie, w szczególności jeżeli podnoszona szkoda wystąpi bezpośrednio na rachunku bankowym powoda prowadzonym w banku mającym siedzibę w okręgu jurysdykcyjnym tych sądów (wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, pkt 57).
- 29 W swoim wyroku z dnia 16 czerwca 2016 r., Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449), Trybunał sprecyzował, że stwierdzenie to wpisuje się w szczególny kontekst sprawy charakteryzujący się istnieniem okoliczności współprzyczyniających się do przyznania jurysdykcji wspomnianym sądom (wyrok z dnia 16 czerwca 2016 r., Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, pkt 37).
- 30 Trybunał orzekł zatem, że art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że – w braku innych łączników – za „miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę” nie można uznać miejsca w państwie członkowskim, w którym szkoda zaistniała, gdy szkoda ta obejmuje wyłącznie stratę finansową, która urzeczywistnia się bezpośrednio na rachunku bankowym powoda i która jest bezpośrednim następstwem czynu niedozwolonego popełnionego w innym państwie członkowskim (wyrok z dnia 16 czerwca 2016 r., Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, pkt 40).
- 31 W rozpatrywanej sprawie okazuje się, że biorąc pod uwagę całokształt szczególnych okoliczności, współprzyczyniają się one do przyznania jurysdykcji sądom austriackim.
- 32 Jak wynika bowiem z postanowienia odsyłającego, H. Löber zamieszkuje w Austrii i wszystkie płatności związane ze sporną inwestycją zostały dokonane z austriackich kont bankowych, a mianowicie z konta osobistego H. Löber oraz z rachunków rozliczeniowych, których przeznaczeniem była realizacja zamierzonej inwestycji.
- 33 Ponadto poza faktem, że w ramach realizacji owej inwestycji H. Löber miała do czynienia wyłącznie z bankami austriackimi, z postanowienia odsyłającego wynika również, że nabyła ona certyfikaty na austriackim rynku wtórnym, że informacje, które zostały jej zaprezentowane w związku z owymi certyfikatami, pochodziły z notyfikowanych österreichische Kontrollbank (austriackiemu bankowi kontrolnemu) prospektów emisyjnych owych certyfikatów i że to w Austrii na podstawie ww. informacji H. Löber podjęła zobowiązanie inwestycyjne, które doprowadziło do nieodwracalnego uszczerbku w jej majątku.

- 34 Ponadto przyznanie jurysdykcji sądom austriackim w okolicznościach takich jak okoliczności sprawy stanowiącej przedmiot postępowania głównego jest zgodne z celami przewidywalności przepisów o jurysdykcji przewidzianych przez rozporządzenie nr 44/2001, bliskości pomiędzy sporem a sądami wskazanymi przez odnośną normę jurysdykcyjną, a także prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, o których to celach mowa w motywach 11 i 12 rzeczonego rozporządzenia.
- 35 W kwestii tej należy przypomnieć w szczególności, że ustalenie jako miejsca zaistnienia [urzeczywistnienia się] szkody miejsca siedziby banku, w którym powódka otworzyła rachunek bankowy, na którym występuje bezpośrednio szkoda, pozostaje w zgodzie z celem rozporządzenia nr 44/2001, jakim jest wzmocnienie ochrony prawnej osób zamieszkałych na terenie Unii poprzez umożliwienie powodowi łatwego zidentyfikowania sądu, do którego może on wnieść powództwo, a pozwanemu – racjonalnego przewidywania sądu, przed który może on zostać pozwany, ponieważ emitent certyfikatu, który nie wypełnia swoich obowiązków prawnych dotyczących prospektu emisyjnego, musi liczyć się z tym, że jeżeli zdecyduje się na notyfikację prospektu emisyjnego dotyczącego tego certyfikatu w innych państwach członkowskich, to podmioty niedostatecznie poinformowane, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w tych państwach członkowskich, zainwestują w ten certyfikat i poniosą szkodę (zob. podobnie wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r., Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, pkt 56).
- 36 W związku z powyższym na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, że art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że – w sytuacji takiej jak zaistniała w sporze stanowiącym przedmiot postępowania głównego, w której inwestor wytacza powództwo z tytułu odpowiedzialności deliktowej przeciwko bankowi, który wyemitował certyfikat, w który powód zainwestował, z powodu prospektu emisyjnego sporządzonego dla tego certyfikatu – sądy miejsca zamieszkania tego inwestora są, jako sądy miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę w rozumieniu przywołanego przepisu, właściwe dla rozpoznania rzeczonego powództwa, w sytuacji gdy podnoszona szkoda polega na stracie finansowej występującej bezpośrednio na należącym do tego inwestora koncie bankowym w banku mającym siedzibę w okręgu jurysdykcyjnym owych sądów, a pozostałe szczególne okoliczności sprawy również współprzyczyniają się do przyznania jurysdykcji owym sądom.

W przedmiocie kosztów

- 37 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że – w sytuacji takiej jak zaistniała w sporze stanowiącym przedmiot postępowania głównego, w której inwestor wytacza powództwo z tytułu odpowiedzialności deliktowej przeciwko bankowi, który wyemitował certyfikat, w który powód zainwestował, z powodu prospektu emisyjnego sporządzonego dla tego certyfikatu – sądy miejsca zamieszkania tego inwestora są, jako sądy miejsca, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę w rozumieniu przywołanego przepisu, właściwe dla rozpoznania rzeczonego powództwa, w sytuacji gdy podnoszona szkoda polega na stracie finansowej występującej bezpośrednio na należącym do tego inwestora koncie bankowym w banku mającym siedzibę w okręgu jurysdykcyjnym owych sądów, a pozostałe szczególne okoliczności sprawy również współprzyczyniają się do przyznania jurysdykcji owym sądom.

Podpisy